

Endelig er der hastværket i sagen. Der er ikke leveret et eneste argument for, at denne her sag haster, andet end at regeringen gerne vil have, det skal gå ret stærkt. Det er det, der i normal sammenhæng hedder en følgeslutning, og som ikke regnes for et ordentligt argument. Det skal gå stærkt, fordi man gerne vil have, det skal gå stærkt. Andet har man ikke kunnet præstere.

Man har ikke kunnet påpege et eneste eksempel på vigtige opgaver, der ikke vil blive løst, hvis man havde brugt 2 uger længere på at høre de etablerede forskningsinstitutioner og sikre en ordentlig parlamentarisk behandling.

Men grunden til, man ikke har ønsket en seriøs behandling, grunden til, at det skal hastes igennem, grunden til, at det skal tromles igennem af et snævert flertal, er selvfølgelig, at hvis man fik argumenter fra de forskningsmiljøer, der har arbejdet med det, så ville man sagligt set konstatere, at det ville være langt bedre at koordinere og styrke den hidtidige udvikling end at splitte det hele ad og lave et nyt institut direkte under ministerens beføjelser. Man ønsker ikke saglighed ind her.

Det er så den samlede konklusion, som vel i virkeligheden kendetegner den nye regering. Saglighed, ordentlighed, anstændighed – det, der somme tider sammenfattes under betegnelsen liberal tankegang, ønsket om mangfoldighed, om pluralisme, om åbenhed, om meninger, der brydes, er det, der ligger den nye regering fjernest. Det, der karakteriserer den nye regering, er centralisme, det er ensrettedhed, og det er undertrykkelse.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Man kunne jo fristes til i løbet af den her debat at få lidt ondt af miljøministeren, for sandheden i den her sag er vel, at grunden til, det haster, er, at det står i et 100-dages-program fra den nye regering, som ministeren ingen indflydelse har haft på overhovedet ...

Kl. 10.55

Formanden:

Det er en kort bemærkning. Der skal rettes spørgsmål til ordføreren.

Pernille Blach Hansen (S):

Derfor vil jeg gerne spørge hr. Jørn Jespersen, om ikke det forekommer mærkeligt med dette hastværk, når det nu tilsyneladende er så vigtigt med dette institut, fordi de skal vurdere de øko-

nomiske og miljømæssige beslutninger. Hvorfor venter man ikke med at foretage nedskæringer på miljøområdet, til instituttet er etableret?

Det skal jo gå så stærkt, og når nu instituttet er etableret, kunne det så ikke være relevant at vente? Hvis der er andre partier, der vil finde anledning til at svare, f.eks. Venstres ordfører, skal de være meget velkomne.

Formanden:

Vi er nu nået frem til hr. Christian Brix Møller som ordfører.

Christian Brix Møller (RV):

Jeg vil gerne starte med at slå fast, at Det Radikale Venstre betragter anvendt miljøøkonomi som et godt og perspektivrigt instrument til at understøtte den demokratiske beslutningsproces, så der kan træffes bedre beslutninger på et mere gennemskueligt prioriteringsgrundlag.

Derfor ser vi regeringens ønske om oprettelse af et institut for miljøvurdering som en spændende mulighed, og vi har set frem til, at vi formentlig kunne finde et forlig i mindelighed, som kunne tilgodese både regeringens og miljøets interesser.

Det gav os naturligvis også en lille glæde, at der under regeringens glatte overflade tilsyneladende gemmer sig en erkendelse af, at man skal være sig for at lukke øjne og ører for eksperter og alene føre politik på grundlag af meningsmålinger og påståede fornemmelser for folkestemninger.

Når vi imidlertid finder anledning til at gøre vores stilling bekendt under denne anden og sidste behandling, er det, fordi vi kort sagt finder forløbet af denne her sag siden førstebehandling helt uhørt og skammelig for folkestyret.

Desuden har sagsforløbet desværre bidraget til vores bekymring for, at regeringens virkelige dagsorden er med den ene hånd at udrydde så mange som muligt af de eksisterende råd og nævn på miljøområdet, som ellers kunne give de kritiske indspark, vi virkelig har brug for i beslutningsprocessen, og så med den anden hånd oprette sit eget lille organ bestående af et flertal af regeringens egne udpegede eksperter og smagsdommere, som vil kunne legitimere hvad som helst, regeringen finder på at gøre og måske især ikke gøre på miljøområdet.

Det Radikale Venstre har sammen med hovedparten af oppositionen gjort alt, hvad vi kunne for at få tilvejebragt bare antydningen af et